

Ось уже 18 років, як я у Ладижині – місті, де народився й провів найкращі й безтурботні роки дитинства. Попереду – ціле життя. І я хочу прожити його майже за класиком, якого так любить цитувати мама – «чтобы не было мучительно больно за бесцельно прожитые годы».

За свій вік мені пощастило побувати за межами Ладижина. Я підкоряв кримські гори. І з вершини Ай-Петрі милувався Чорним морем. Разом із друзями мандрував Карпатами. Відвідав польські міста Гдиню і Гданськ, відчув солоний присмак холодного Балтійського моря. Блукав музейними залами Одеси, Львова, Євпаторії, Ялти. Але, де б я не був, мене завжди вабило додому, у Ладижин.

Коли після чергових мандрів я повернувся на малу батьківщину, мене огорнув незрозумілий смуток. Згодом зрозумів причину. Під час своїх «вилазок» в інші міста, я захоплювався відвідуванням музеїв, ознайомленням із культурними цінностями. На згадку придбавав якийсь місцевий колоритний сувенір.

Коли ж я проаналізував, що зможе турист з іншого міста взяти на згадку про Ладижин, зрозумів, що його пошуки можуть наштовхнутися на провал. Звичайно, якщо понишпорити місцевими генделіками, обдзвонити наших аборигенів та знавців творчості, то успіх гарантований. Бо у місті є багато митців, які тримають свої доробки у невеличких майстернях чи квартирах замість того, щоб ними милувалися люди. Час від часу, до якоїсь дати, вони організують кількадевні виставки. Але такого, як у інших містах, щоб у будь-який час, коли людині забагнулося відволіктися від сірих буднів і насолодитися прекрасним, у нас немає.

Я впевнений, і з цим погоджується багато людей різного віку, що для того, аби підтримувати імідж нашого міста, потрібно не тільки розвивати промисловість та торгівлю. Варто згадати про душу, яка інколи прагне чогось нового, оригінального, єдиного і неповторного. Тому місту потрібно мати свою художню галерею.

На сьогоднішній день у місті є художники, різьбярі, вишивальниці, керамісти тощо. Їхні роботи знаходяться в багатьох музеях України, приватних колекціях світу. Лише вдома ладижинські митці не можуть постійно виставляти свої доробки на розсуд глядачів, заради яких вони й працюють.

Тема відкриття художньої галереї актуальна завжди. У майбутньому потреба у такому закладі тільки зростатиме. Тому що у постійній гонитві за кар'єрою та

заробітками, людина втрачає справжній сенс життя. І тільки мистецтво зможе зупинити її на мить, нагадати про вічне і духовне.

Впевнений, що вже у 2020 році художня галерея у Ладижині стане прекрасною візиткою міста. Її відвідуватимуть приїжджі з інших міст, бо поки що, крім великих чи малих магазинів, їм нічого показати. Звичайно, у дні державних свят влада влаштовує шоу для жителів Ладижина та його гостей. Але, коли стихає музика та гаснуть феєрверки, стає трохи сумно. Тому я бачу розвиток свого рідного міста як поєднання великих новобудов – промислових та житлових і художньої галереї.

Зрозуміло, що на власні кошти митці не в змозі реалізувати свою мрію у життя. Але разом зі спонсорами, меценатами, інвесторами, співавторами це можливо зробити.